

Arrest

nr. 62 218 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 9 november 2010 België binnen en dienen op 23 november 2010 een asielaanvraag in.

Een raadpleging van de Vision databank leert dat verzoekers een visum verkregen hebben van Italië op 2 november 2010.

Op 21 december 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten de terugname van verzoekers op basis van artikel 9.4. van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en worden op 22 februari 2011 door de Belgische autoriteiten ervan op de hoogte gebracht dat zij worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname omdat de termijn van twee maanden voorzien in artikel 18.1 van de Dublin-II-Verordening verstreken is.

Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Z. G.

geboren te A., op (in) 23.10.1975

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 23.11.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 29.10.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum met nummer I17011858 uitreikten. De betrokkene was volgens deze informatie op het ogenblik van zijn visumaanvraag in bezit van een paspoort van Armenië met nummer (...). Bij zijn aanmelding als asielzoeker legde de betrokkene geen paspoort voor, maar een rijbewijs van Armenië en een dienstplichtboekje. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hijzelf geen visum zou hebben aangevraagd, maar dat een andere persoon zijn hele reis regelde. Zijn paspoort zou zich bij die persoon bevinden. Op 21.12.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 22.02.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat hij voor België koos op aanraden van zijn broer en omdat België een veilig land is. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de

Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die

voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure

en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties vertrouwen erop dat Italië deze regelgeving respecteert.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn gezin geen in België verblijvende familie te hebben. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen dan ook niet worden ingeroepen. De betrokkene verklaarde dat een nicht van hem in Spanje verblijft.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten Z. A.

geboren te A., op (in) 05.11.1978

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 23.11.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 29.10.2010 aan de betrokkene een Schengenvizum met nummer I17011845 uitreikten. De betrokkene was volgens deze informatie op het ogenblik van haar visumaanvraag in bezit van een paspoort van

Armenië met nummer (...). Bij haar aanmelding als asielzoeker legde de betrokkene geen paspoort voor, maar een geboorteakte. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat zijzelf geen visum zou hebben aangevraagd, maar dat haar schoonbroer de hele reis regelde. Haar paspoort zou zijn achtergebleven bij de persoon, die haar begeleidde tot in België. Op 21.12.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor

overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 22.02.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat de broer van haar echtgenoot hen België aanraade.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties vertrouwen erop dat Italië deze regelgeving respecteert.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen dan ook niet worden ingeroepen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven, wat betekent dat er geen grond is om te stellen dat deze verklaarde, maar niet gestaafde problemen een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 22 februari 2011 om 15u22 delen de Italiaanse autoriteiten mee dat ze niet akkoord gaan met de terugname van verzoekers omdat hun visum werd afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten als vertegenwoordiger van Spanje.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: schending van artikel 3 § 4 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (DublinII-verordening)

"De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan. "

Dit artikel werd geenszins nageleefd. Geenszins wordt het tegendeel bewezen door verwerende partij. Het middel is bijgevolg ernstig."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze dit artikel geschonden wordt door de bestreden beslissing. Vervolgens merkt de verwerende partij op dat voor zover het middel kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskennis van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks zou enkel het geval zijn wanneer verzoekers aantonen dat die miskennis hen benadeeld heeft. Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad. Daargelaten de vraag of de verwerende partij een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maken verzoekers niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekers wel degelijk op de hoogte zijn van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in hun individuele geval, zodat zij elk belang ontberen bij hun kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

3.1.3. Artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"De asielzoeker wordt schriftelijk en in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Uit de hierboven geciteerde beslissingen blijkt dat er verwezen wordt naar de toepassing van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers werden op de hoogte gebracht dat zij in toepassing van deze verordening zullen overgedragen worden aan de Italiaanse overheden. Verzoekers hebben beroep ingesteld tegen deze beslissingen middels huidig beroep en uit het verzoekschrift blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte zijn van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in hun individuele geval. Zelfs al zou dit onderdeel van het middel een terechte kritiek bevatten aangaande de vormvereisten die moeten

worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, moet de eventuele miskennis van dit vormvoorschrift niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop is gevolgd. Zulks is enkel het geval wanneer verzoekers aantonen dat die miskennis hen benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden

aangewreven, maken verzoekers niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening.

Verzoekers ontberen elk belang bij hun kritiek en dit onderdeel van het middel kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verkregen blijkbaar een visum, doch gaven reeds aan bij het gehoor dat hun paspoort in het bezit van de persoon bleef die hen naar België voerden. Zij waren niet op de hoogte van het al dan niet bestaan van een visum.

Verzoekers zijn formeel. Zij hebben zelf nooit een visumaanvraag geformuleerd. Zij gaven eveneens ter kennis dat hun schoonbroer de reis regelde, doch konden zij de implicaties hiervan niet vermoeden.

Bovendien zou hij zelfs geen visum voor België kunnen aanvragen in het land van herkomst bij gebreke aan vertegenwoordiging.

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel. Er is een kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Deze omstandigheden deden zich voor buiten de wil van verzoekende partij om.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissingen steunen op artikel 9.4. van de Dublin-II-Verordening. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers België zijn binnengekomen terwijl zij in het bezit waren van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de stukken van het dossier en op basis van deze bepaling kon beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen die de Italiaanse autoriteiten toekomen. De bewering dat ze geen weet zouden hebben van het visum, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de bestreden beslissing, temeer daar een visumaanvraag persoonlijk moet ingediend worden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de stukken van het dossier (uittreksel Vision-databank) blijkt dat aan beide verzoekers op 29 oktober 2010 een visum werd afgeleverd door de Italiaanse consulaire diensten. In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening, dat voorschrijft dat wanneer de asielzoeker houder is van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen en dat hem daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, de leden 1, 2 en 3 van dit artikel van toepassing zijn zolang hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Artikel 9.2. van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de lidstaat die het visum heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekers beweren nu dat zij niet wisten dat zij een visum hadden omdat hun schoonbroer de reis regelde.

Deze loutere bewering van verzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat onomstotelijk vaststaat dat zij een visum verkregen hebben van de autoriteiten van een andere lidstaat en dat artikel 9 van de Dublin-II-Verordening kan worden toegepast. Verzoekers' loutere bewering is evenmin van aard om een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen. Verzoekers maken op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET